

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 464/2013-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti A. s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. D. K., Advokátska kancelária, Ž., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky „*Najvyšším súdom SR v spore č.j. 2Obo – 165/2008 – 204*“ a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti A. s. r. o. **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júla 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti A. s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) „*Najvyšším súdom SR v spore č.j. 2Obo – 165/2008 – 204*“.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že „dňa 22.04.2003, Krajskému súdu v Trnave podal žalobu na zdržanie sa nekalého súťažného konania.

Krajský súd, ako súd prvostupňový dňa 31.03.2005 rozsudkom po dvoch rokoch vyhovel žalobe len voči odporcovi na II mieste, ktorý i v čase rozhodovania sporu ešte predával akumulátorové batérie dovezené z Č. označené značkou navrhovateľa. Vo vzťahu k odporcom na I., III., a IV mieste žalobu zamietol z dôvodu, že dovezené akumulátorové batérie, v čase rozhodovania sporu, z Č. už nedovážali a predajcovia už tieto batérie nemali na sklade, lebo za dva roky od podanej žaloby, tieto vypredali.

Odvolanie podal odporca na II mieste dňa 29.9.2005, a od tejto doby spis je v konaní Najvyššieho súdu SR,. V poslednom konaní, ako dovolacom, rozhodol dňa 29.09.2011, kedy druhý krát vrátil rozsudok Najvyššiemu súdu SR, zo dňa 26.2.2009 konajúcemu, ako druhostupňovému, pod č.j. 2Obo - 165/2008, po podanom dovolaní, zo dňa 23.8.2006, Najvyšší súd SR, ako druhostupňový súd po vrátení mu veci odo dňa 29.9.2011 do dnešného dňa to je po dobu 21 mesiacov, neurobil žiaden právny úkon.

Na podaní sťažnosť na prietahy v súdnom konaní reagoval predseda Obchodno-právneho kolégia Najvyššiemu súdu SR listom dňa 6.VIII 20112 prisľúbeným pojednávaním v štvrtom štvrtroku 2012.

Najvyšší súd SR navrhovateľov spor nerozhodol, a napriek jeho dôvodnosti, do dnešného dňa nedokázal rozhodnúť po dobu viac, ako osem rokov, a vo veci vôbec nekonal viac, ako dvadsaťjedna mesiacov.“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1. Najvyšší súd SR, Ul. Župné námestie č, 13, 814 90 Bratislava v sporovej veci č.j. 2Obo - 165/2008 - 204, porušuje právo sťažovateľa na riadne a včasné prejednanie a rozhodnutie sporu, bez zbytočných prietahov priznané mu v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

2. Ústavný súd SR zaväzuje Najvyšší súd SR, bez ďalších prietahov pokračovať v začatom súdnom konaní a spor bez prietahov rozhodnúť.

3. Titulom porušenia sťažovateľových práv, počas ôsmich rokov, priznáva mu odškodné v čiastke 48 000,-€, poškodením dodávateľsko odberateľských vzťahov, keď

postupom súdu bolo umožnené odporcom odpredať tovar, ktorý bol označený značkou navrhovateľa a bol dovozom z Č.

4. Zároveň zaväzuje Najvyšší súd SR k úhrade trov právneho zastúpenia za konanie pred Ústavným súdom SR v čiastke 431,91-€, 3 x 136,16 a 3 x paušál 7,81-€.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Preskúmaním obsahu podania sťažovateľky dospel ústavný súd k zisteniu, že pokiaľ ide o petit návrhu, sťažovateľka sa ním domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 165/2008.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že pokiaľ ide o komplexne posúdenie podania sťažovateľky označeného ako „*Sťažnosť, na porušenie práva priznaného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov Najvyšším súdom SR v spore č.j. 2 Obo – 165/2008 -204*“, toto aj napriek tomu, že sťažovateľka je zastúpená právnym zástupcom, nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd zastáva názor, že i keď z návrhu na začatie konania čiastočne vyplýva, akej veci sa týka, kto ho podáva a proti komu smeruje, sťažovateľkino podanie neobsahuje zrozumiteľné a zmysluplné odôvodnenie návrhu. Na tomto mieste považuje ústavný súd za nevyhnutné pripomenúť, že sťažovateľka sa domáhala vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy „*Najvyšším súdom v sporovej veci č.j. 2 Obo – 165/2008 – 204*“. Z predloženej prílohy sťažnosti – odpovede predsedu obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Nobs

103/2012, Spr. 696/2012, je však paradoxne zrejmé, že sťažovateľkou označené konanie skončilo rozsudkom najvyššieho súdu „*sp. zn. 2 Obo/165/2008 zo dňa 26.02.2009*“, ktoré bolo napadnuté dovolaním, a najvyšší súd ako dovolací súd rozhodol aj o podanom dovolaní uznesením sp. zn. 1 ObdoV/34/2009 z 29. septembra 2011, ktorým zrušil dovolaním napadnutý rozsudok najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 2 Obo 165/2008 z 26. februára 2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Predseda obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu ďalej tiež uviedol, že „*nové odvolacie konanie sa v predmetnej veci vedie na Najvyššom súde Slovenskej republiky odo dňa 13. 01. 2012 pod sp. zn. 1 Obo/2/2012*“. V tejto súvislosti ústavný súd v súčinnosti s Krajským súdom v Trnave (ďalej len „*krajský súd*“) ďalej tiež zistil, že už najvyšší súd v novom odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo/2/2012 rozhodol uznesením z 22. mája 2013, ktorým prvostupňový rozsudok krajského súdu sp. zn. 20 Cbs 16/2003 z 31. marca zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z uvedeného vyplýva, že v súčasnosti je vec prerokovávaná na krajskom súde ako prvostupňovom súde, a nie na najvyššom súde, a už vôbec nie pod tou spisovou značkou, ktorú sťažovateľka označila v petite svojho podania.

Okrem uvedeného ústavný súd mal aj pochybnosť, či právny zástupca je oprávnený zastupovať sťažovateľku v tomto konaní, pretože z predloženej plnej moci nie je možné určiť, kto splnomocnil advokáta na konanie pred ústavným súdom. Predložená plná moc obsahuje len odtlačky pečiatky obchodnej spoločnosti – sťažovateľky a dva nečitateľné podpisy, pričom z aktuálneho výpisu z Obchodného registra Slovenskej republiky dostupného na internete vyplýva, že sťažovateľka má štyroch konateľov, pričom za spoločnosť podpisujú vždy dvaja konatelia spoločne. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že predložená plná moc je neplatná pre jej neurčitosť, a teda z hľadiska pohľadu ústavného súdu neakceptovateľná.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že sťažnosť sťažovateľky ako celok pôsobí zmätočne a neurčito a vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo pri uplatnení námietky o porušení základných práv (pri zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom) v konaní pred ústavným súdom nemožno akceptovať.

Ústavný súd pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľky, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 32/2011).

Ústavný súd preto aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky advokátom konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky vykazuje nedostatky náležitostí predpísaných ústavou a zákonom o ústavnom súde, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z uvedeného dôvodu už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. III. ÚS 210/09, I. ÚS 368/2010).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2013